

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΥΒΟΥΜΟΓΡΑΦΙΑΣ

ΤΟΥ ΛΑΦΟΝΣΟΥ ΝΤΩΤΣ

ΤΟ ΕΛΙΞΗΡΙΟ ΤΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ

Ο Αφάνασος Ντουντί

Ημέ το καί βατερό μου λέει...

Και, σταγόνα σταγόνα, αιά να μετρούσε διαμαντιότα τρασί, ό άββαίς του Γκωσέ τον μού φρούζε στο ποτηράκι του διάζυγιο από ένα λεπτό κρύσινο, χυτό, λακού, Ξ έρχο... Μόλις τό φουρήζε, όλα τό σοφικά μου άναστήθησαν...

— Αυτό είναι τό έλιξηριο του αδελφού Γκωσέ, ή ζύγι, ή γυρά και ό πλοτός της έπιφύτας μας, είτε ό φραδής άββαίς να πορφυράει. Το φουζαχον στο μοναστήρι τον Ηρωιστόντρε και είνε τό κωσούρο άπ' όλα τα κωσούρια του κόσμου... Ξίρετε, άλήθεια, την ιστορία του η-τό άστου... "Ω... είνε πολύ διασημώστατο..." Άκούστε την να σας την πώ...

Και ό ήρωδής άββαίς, παίζοντας με τό κωσούρι του, άρχισε τί διαγυρά τον:

Πών από είκοσι χρόνια, τό μοναστήρι τον Ηρωιστόντρε είχε πέσει άπό μεγάλη φτώχεια... Οι δυστηριάνοι του κωσούρου ούτε να φάει δέν έβγαν... Ήταν να τώξ λωπάτα κωσέ... Είχαν αρχίσει μάλιστα να σφάγιονταν να διαζέοντο τό μοναστήρι τους και να τραβήξ ό κωσένας στην τήχη του, όταν μια μέρα, καθώς είχε συγκεντρωθεί τό η-ρωισμοεπιμύθιο και μετέωρος τό ζήτημα αυτό, είδοθήσαν τον η-ρωισμό, ότι ό αδελφός Γκωσέ ήθελε να τό μολήρη... Ο αδελφός Γκωσέ ήταν ένας καλόγερος που άλλη δουλειά δέν έκανε, παρά να βάζει τις φραδέδες της μονής. Είχε μπεινι από πολύ μικρός όρμάνος. Σαν πύθαναν ό γονιές του, του έπαινε κοντά της μια γυρά τραβίλη, ή όποια τον κράτησε ως ότου Ξ γυνε δεκαεχτό χρόνο...

— Διεκοσμίατε, είτε ό αδελφός Γκωσέ στον ήρωισμό, σφουγγερώνοντας στά χέρια του ήλιθια τό κωσούρι του, ή γυρά του ά άνδρουμε ήξερε κι Ξ ήμιανε, όταν έκούσε, ένα θαυμασιο ποτό με βοτάνια του βοτανό. Το ποτό αυτό μωρού να τό φτιάξω κι Ξνού, γιατί θούμαι καλά δια τό βοτάνια που ζουά λωνται για την κατασκευή του. Λοιπόν, άν θέλετε, αναλαβάνο από σήμερα να τό φτιάχνω, για λογαριασμό του μοναστηριού...

— Αισθησώμεθα, είτε ό αδελφός Γκωσέ στον ήρωισμό, σφουγγερώνοντας στά χέρια του ήλιθια τό κωσούρι του, ή γυρά του ά άνδρουμε ήξερε κι Ξ ήμιανε, όταν έκούσε, ένα θαυμασιο ποτό με βοτάνια του βοτανό. Το ποτό αυτό μωρού να τό φτιάξω κι Ξνού, γιατί θούμαι καλά δια τό βοτάνια που ζουά λωνται για την κατασκευή του. Λοιπόν, άν θέλετε, αναλαβάνο από σήμερα να τό φτιάχνω, για λογαριασμό του μοναστηριού...

— "Ετι δεόμεθα ύπό του δυστηρχούσ αδελφού Γκωσέ..."

— "Ετι δεόμεθα ύπό του δυστηρχούσ αδελφού Γκωσέ..."

— "Ετι δεόμεθα ύπό του δυστηρχούσ αδελφού Γκωσέ..."

— "Ετι δεόμεθα ύπό του δυστηρχούσ αδελφού Γκωσέ..."

Έξαγμα τότε τον είδαν κατάτληκτο να τεντώνεται πάνω στο στασίδι του, και συγγνώμης τον άκούσαν αποποθολοίωτο, να τραγουδίη δυνατά:

Πώς τό τρίζουν τό πιπέρι του διαβόλου οι καλόγεροι, κλπ., κλπ.

Τό τί έβλεπ τότε, δέν περιγράφεται. Ο ήρωιστόντρε σταμάτησε και όμα ό καλόγεροι άναστασιάνοι άρχισαν να φωνάζουν:

— Βγάλτε τον Ξού!... Βγάλτε τον Ξού!... Είνε διακοσμίατος!...

— Όλοι σφουγγερώνοντας και ή πατερίτσα του ήρωισμόντρε έφτυσε μέσα στο χέρι του. Μα ό αδελφός Γκωσέ ούτε ήβλεπε, ούτε άκούσε τίποτε. Στο τίς, με πολύ κόπο, δυό γυρού μοναχού τον τραβήξαν και τον έβγαλαν Ξού, ενώ αυτός έξακολουθούσε να τραγουδίη:

— Πώς τό τρί... Πώς τό τρί... Πώς τό τρίζουν τό πιπέρι!...

Την άλλη μέρα, κατά τό μαρτύριο, ό ιδελφός Γκωσέ, γουστουάτος μεροστό στον ήρωισμό, τραβήξ με συντριβή και μετάνοια, ένδο διάζυγα κωσέρας άπ' τό μέτα του:

— Αυτό είναι ή αίτια όλου του κακού, πάτερ μου... Τό έλιξηριο... Τό έλιξηριο!...

Ο ήρωισμόντρε, βλέποντας τον τόσο μετασσομένο, τον λητήρησε και τό είπε:

— "Είλα, είλα, αδελφε Γκωσέ, ήρώχστε τώρα... Στο κάτω-κάτω, τό σκάνδαλο δέν ήταν και τόσο μεγάλο, όσα νομίζετε... Είν' άλήθεια πως τό τραγούδι που ήταν λυγά... γυ... γυ... Τέλος πάντων, ήξ ήλιπίσουμε ότι δέν άκουσαν ό δοκίμο... Μα για πέξ μου τόσα πως τό έπαθε αυτό τό κωσού... Μήπως την όρα που δοκιμάζες τό ποτό σου... Θα ήμπε ίσως ήνα παραπάνο άπ' ότι έτρεπε... Και, ναί, καταλαβαίνω, θα ήν έπαθε και σ' όν τον μοναχό Σάγιτ, τον έφουστή της παρτίτσας... Έπεσε όμα της έφουστέσος σου... Μα δέν μού λέε, είτε άνάγκη να τό δοκιμάζεις μόνος σου τό τραγούδι αυτό έλιξηριο..."

— "Άλλοίμονο, πάτερ μου..."

Με τό έργαζία μου μωρού κώ... και μετά τό δέναι και τό βολύ το σπύριτο... μα τί γυρά του και τό άνομα του μοναχού τη γλώσσα μου και τον ήρωισμό μου χρησιμοποιού... μωρού ά' αυτά έγω έμποσο..."

— "Α, όραία, έκανε ό ήρωίς μου... "Όταν λοιπόν τό δοκιμάζεις —έπειδή αυτό άπατεί ή δουλειά σου— θα σου φανείρα βέβαια όραίο και θα θέλης να τό δοκιμάσης ακόμα..." "Ετι δέν είνε!..."

— "Άλλοίμονο, και, δέσποτά μου... έκανε, κοκκινώνοντας ό φτωχός αδελφός Γκωσέ. Είνε τόσα δυό βρωδίες που, καθώς τό δοκιμάξω, νοιώθω μια γλυζύρια αφάνταστη κι Ξνά ά όσμα ύπεροχο..." "Ωρμάνος ό Έξωσώδ μου έπαζε τό κακό αυτό καγνίδι... Γ' αυτό στό Ξξίς μοναχά τα έργαζία μου θα χρησιμοποιού... Τόσο τό γερότερο, άν τό ποτό δέν γίνεται καλά τίςιο..."

— "Ετι δεόμεθα ύπό του δυστηρχούσ αδελφού Γκωσέ..."

— "Ετι δεόμεθα ύπό του δυστηρχούσ αδελφού Γκωσέ..."

— "Ετι δεόμεθα ύπό του δυστηρχούσ αδελφού Γκωσέ..."

— "Ετι δεόμεθα ύπό του δυστηρχούσ αδελφού Γκωσέ..."

